

Ey Elleri Şiir Kokan İstanbul

— Nuray AYHAN · 21 Mayıs 2014

Ağ(r)ısı çöreklenmişken teyel teyel üstüme gitmelerin
Çığırktan naralar atar martılar

Oysa;
Daha dün gülüşlerimden yazdığın şiirleri okurdun
Aldanırdı yüreğimin çocuksu telaşları

Alaturka hayallere daldım İstanbul tüm şiirlerinde
Sahillerinde ışıldayan gözlerim ve yokluğunun çırası yanmış

Son bir ümit yitirilmiş düşlerde tecelli eder mi vuslat
Unutulmuşluğun yorgunu yaralarım derinden kanar

Yine dağıttın umutlarımı sebepsiz yere esen rüzgâr
Geliş vakitlerine bahşedilmiş dualar sürdürdüm dilime

Haykır ne olur! adımı
O son vapurun yanaştığı iskeleden

Boğazımda düğümlenen tüm şiirler İstanbul tüter
Nisan Mayıs demlenirken işgal altında ki türabım
Hasretini çeker genzine iyot kokan kıyısız tenhalarından

Hiç bu kadar kifayetsiz kalmamıştı kelimelerim
Ruhumun girdaplarında çöreklenen azabın resmini çizmekte

Ey;
Elleri şiir kokanım!
Sükûtunun yokuşlarında yoruldu gözlerim
Kaybettiğim nem varsa uğruna boğuluyor boğazın dalgalarında

İzin ver bu baharda cümlelerimden umutlar uçurayım sana İstanbul!
Hücrelerime sinmiş aşkın susuzluğumu bozan tadı
Nafile bir ibadetin sunduğu hazdır kollarında can vermek
Ey; elleri şiir kokan İstanbul!

Nuray AYHAN...